



אמרי שפר "תעח"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך" ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

אין חובה לברך ברכת המזון על היין, ומכל מקום המברך ברכת המזון על כוס יין מקיים בזה מצווה מן המובחר.

אין ספק שבזמן חז"ל עדיין היה קיים נציב המלח המקורי מימי לוט, כנזכר מדברי המשנה שתיקנו חז"ל ברכה שיש לברך כשרואים את הנציב, וכן מפורש בפרקי דרבי אליעזר (פרק כה): 'ועדיין היא עומדת'. כך גם בדור הראשונים לכאורה היה נציב המלח קיים וידוע לרבים, כפי שאנו מגלים בפירושו של 'רבי יוסף בכור שור', מבעלי התוספות, הכותב 'ועדיין היא נראית בארץ ההיא'. גם רבי אליהו מזרחי – הרא"ם, שחי לפני קרוב לשש מאות שנה, בפירושו כאן על רש"י כותב: 'והוא עומד עד היום'.

אמונה היא יסוד היהדות. הרמב"ם פותח את ספרו במשפט אחד: "'יסוד היסודות ועמוד החקמות לידע" (משנה תורה, הלכות יסודי התורה א, א).

אנו רואים את התמונה הקטנה: הרגע הזה, המצב הזה, הבעיה הזאת. אבל הקב"ה רואה תמונה אחרת לגמרי – את כל החיים שלנו, את הילדים שלנו, את הדורות הבאים.

אסור לתת לחם לאדם שלא נטל ידיו לפני הסעודה, או כשיש חשש שלא יברך, כי הנותן עובר על 'לפני עוור לא תתן מכשול'. הלכה פסוקה בשלחן ערוך (או"ח קסט, א-ב)

אתם לא ברגים קטנים במכונה; בכל מעשה חיובי אתם מגלים את השכינה בעולם התחתון והופכים, ממש כמו אברהם, לשותפים מלאים של הקב"ה במעשה בראשית.

בבר המצווה קיבל יורם משנה ברורה, ספר החינוך, ילקוט יוסף ומטריה. למה מטריה? כדי שמשוהו אחד הוא בטוח יפתח.

במסכת ברכות [מז, ב]: אמר ריב"ל לעולם ישכים אדם לבית הכנסת כדי שיזכה וימנה עם עשרה ראשונים, שאפילו מאה באים אחריו נותנים לו שכר כנגד כולם.

בספר 'כף החיים' לרבנו חיים פלאג'י זצ"ל (סי' כ"ז אות ל"ה): "כתב הרב מורה באצבע (לרבינו החיד"א, סי' ק"מ): בהעלות המנחה בערב שבת קודש, הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו, והרבה טורח הסטרא אחרא לחרחר ריב. והאיש הירא יכוף את יצרו, ולא יעורר שום מחלוקת והקפדה, ואדרבה יבקש שלום. עד כאן דבריו.

בעל ה"קהילות יעקב" זצוק"ל רשם כמה עצות נפלאות בחינוך הילדים, המתאימות מאוד לדורנו אנו: א. יד רכה ובדרך נועם. ב. ללמוד מוסר עם הילדים כל יום כעשר דקות. ג. להחדיר בהם שאין העולם הפקר. יש שכר ועונש. ד. לא להתיימש, למרות הקושי בחינוך. ה. לחיות ולהרגיש את התלמידים. אם התלמיד מתרשל, לחקור אצל התלמיד סיבת הדבר, וזה מביא לקשר ואהבה עם התלמידים, וברור שזה שייך גם לגבי הורים ותלמידים.

בפסוק זה יש קריאה והדרכה אלינו: אם חפץ אתה להינצל 'אל תביט אחרריך' בגעגוע לימים שכבר אינם, עליך להתקדם!!! עליך להיות מסוגל להביט לפניך ולא לאחור. אל תעמוד בכיכר. הדריכה במקום אינה המידה הראויה, ומי שאינו מתקדם נסוג אחור. אלא 'ההרה הימלט'! יש לשאוף תמיד לגובה. אחרי כל נפילה או כישלון חייבים להתרומם ולהעפיל לגבהים חדשים ורמים אף יותר.

ברכת היין פוטרת משקין מברכה ראשונה ואחרונה, אמנם אם לא שתה רביעית מהיין אבל שתה רביעית משאר המשקין - חייב לברך בורא נפשות על שאר המשקין (יביע אומר ז' לב)

בשביל לדרוש במשך שעה מספיק להכין חמש דקות, אולם בשביל לדרוש חמש דקות בלבד צריך להכין שעה...

בשיעור על חומש-ורש"י, שמסר ראש ישיבת בריסק הגאון הגדול רבי משולם דוד סולובייצ'יק זי"ע בפרשת וירא, הוא הצביע על נקודה מופלאה: אנו רואים בפרשת הכנסת האורחים של לוט שכתבה התורה כמה פעמים הלשון 'בית', סורו נא אל בית עבדכם וגו', ויבואו אל ביתו וגו', ועוד. מה שאין כן בתחילת הפרשה, בהכנסת האורחים אצל אברהם אבינו, לא מוזכר הלשון 'בית'. והסבר הדבר, כי אברהם אבינו כשהיה מכניס אורחים הוא העניק להם תחושה כאילו הם בעלי הבית, ואילו הוא היה השמש שלהם, וכאילו לא היה זה ביתו כלל וכלל,

אלא ביתם שלהם, מה שאין כן אצל לוט, אף שהכניס אורחים במדרגה גבוהה, אבל הבית עדיין היה שייך לו, והוא היה בעל הבית...

בשם החזון איש זי"ע מובא (פאר הדור, ג כ"א) שמותר לכבד אורח חילוני במיני מאכל, כי אם לא יברך - יעבור על איסור דרבנן, אבל אם לא יגישו לו כלל מזון - מכשילים אותו ב'לא תשנא את אחיך בלבבך' שהוא איסור מן התורה.

גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה" (שבת קכז) אם כה גדולה מצווה זו, שאלו לרבי חיים מגריצה, מדוע לא צייתה התורה על מצוות הכנסת אורחים? והשיב שאילו הייתה מצווה זו תלויה ב"מצוות עשה" היו אנשים מסוגלים לסחוב אורחים בעל כרחם, להאכיל אותם בעל כרחם, ולשלח אותם בעל כרחם - כדי שיוכלו לקיים מצווה נוספת ולהכניס את האורח הבא...

דבר מעט, עשה הרבה.

דוד המלך שר בתהילותיו: "ערב ובוקר וצהרים ושיחה ואהמה וישמע קולי" (תהלים נה, יח). וביארו המפרשים שהפסוק הזה מכון כנגד השלש תפילות שבכל יום: ערבית, שחרית ומנחה.

"דע לך שיש דבר אחד שנקרא דת ודבר אחר שנקרא דתיים, ולא תמיד קיים קשר בין השניים." כלומר, לא כל מעשה שעושה אדם בחזות חרדית קשור לאורח החיים החרדי.

ה"בן איש חי" אומר כי מי שבא בזריזות לתפילה – מובטח לו שכמו שהוא היה זריז, כך יזרוז מלאכי השרת את תפילתו ויכניסו אותה עד כסא הכבוד. המרחק מכאן עד כסא הכבוד הוא מיליארדי קילומטרים, אבל אם אתה רץ את המרחק שבין הבית לבית הכנסת – הם יריצו את תפילתך עד כסא הכבוד. מידה כנגד מידה.